

GITARIST SEGOVIA: MEESTERLIJK SPEL

ANDRÉS SEGOVIA
... rijkdom aan nuances ...

HET blijft, acoustisch gesproken, een hachelijke onderneming om slechts gewapend met een nietige gitaar in zijn eentje op het podium van de Grote Zaal van Amsterdams Concertgebouw plaats te nemen, waar de finesses van de klank in de enorme ruimte dreigen te verdrinken. Des te meer bewondering verdient Andrés Segovia, die zaterdagavond in staat bleek het voor een aanzienlijk deel jeugdige publiek, dat die zaal tot de laatste plaats vulde, een heel recital lang met zijn meesterlijke gitaarspel te boeien en zelfs in ademloze spanning te houden.

Ondanks deze ongunstige omstandigheden kon niemand zich aan de ban van zijn kunstenaarschap onttrekken, dat zich ditmaal — naar het mij voorkwam — intenser en ingetogener manifesteerde dan tijdens zijn vorige optreden. Want zijn vertolken stond thans van begin tot eind in het teken van de muziek zelf, zodat geen enkele passage, geen enkele maat zelfs werd opgeofferd aan de bedwelmingen van de instrumentale klank, die tot buiten het wezen van de compositie liggende verleidingen kunnen voeren.

De veelheid van tokkeltechnieken met hun rijkdom aan nuances stelde Segovia in dienst van een directe overbrenging van louter muzikale energieën, die dientengevolge in al hun vloeiende bewegingen voelbaar werden en zowel de intiemste tederheden als de veerkrachtigste cadansen (en alle expressies daartussen) kenbaar maakten. Dat Bach, gelijk voorheen, weer het hoogtepunt werd — via delen uit solosonates voor viool — was gezien de unieke kwaliteit dezer stukken te begrijpen, evenals zijn voorkeur voor de oude Spanjaarden Milan en Sor en de Oostenrijker Weiss, die met aantrekkelijke werken vol speelse charme vertegenwoordigd waren. Ook muziek van de zeventiende-eeuwse Frescobaldi bleek op de gitaar uitnemend te klinken.

Maar onbegrijpelijk blijft waarom uitsluitend tweede rangs componisten tegenwoordig dit instrument bedenken. Tansman, Villa-Lobos en Gastelnuovo-Tedesco prijkten op het programma en die kennismaking leverde een bedroevend bewijs van de nogal banale smaak waarover dit drietal beschikt of beschikte (Villa-Lobos is, in tegenstelling met wat het programma vermeldde, reeds gestorven, in 1959). Gelukkig was er daar na nog Albeniz' feestelijke Sevilla, dat de geestdrift weer volledig maakte en enkele toegiften uitlokte.

Het recital, dat Otto Blom tezelfdertijd in de Kleine Zaal zou geven, kon wegens ziekte van deze pianist geen doorgang vinden.

LEX VAN DELDEN